



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 5. De consulendo Sacerdote pro bonis operibus faciendis. Grande
malum propria voluntas, quæ se in bono benè faciendo non sinit dirigi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

FERIA QUINTA.
DE CONSULENDO SACERDOTE,
PRO BONIS OPERIBUS FACIENDIS.

Cum (Sacerdos) invenerit lepram esse mundatam, praecepit ei qui purificatur, ut offerat duos passeres vivos pro se, &c.

Quod si pauper est, & non possit manus eius invenire qua dicta sunt, pro delicto assumet Agnum ad oblationem, &c.

Levit. 14.

VERITAS PRACTICA.

Grande malum propria voluntas, quæ se in bono bene faciendo, non sinit dirigi.

RATIO EST, Quia illud est grande malum, cum bona nostra nobis bona non sunt. Sed propria illa voluntate, qua se non sinit dirigi sic fit: ut bona nostra, nobis bona non sint. Ergo est illud grande malum: quod ut caveatur, amanda est Directio.

I. PUNCTUM.

LEPROSO mandato præscribat Sacerdos sacrificia, & oblationes quasdam, pro diversa hominum conditione, adeo ut Divitibus aliud, & aliud Pauperibus ordinaretur. Sic Peccatori reconciliato mox in satisfactionem, aut etiam ad majus meritum Gratia & Gloria comparandum, præcipiuntur aut consuluntur à Sacerdotibus nostris, orationes eleemosynæ, jejunia, & alia bona opera pro facultate Pœnitentis, quæ longè majorem vim habent ad remissionem pœnæ peccatis debitæ, quando sic ex Sacramento pœnitentiæ, seu ex pœnitentis obedientia peraguntur, quàm si ex propria devotione suscipiantur. *Quamobrem, Rex consilium meum placeat tibi, & peccata tua eleemosynis redime, & iniquitates tuas misericordius pauperum: forsitan ignoscet delictis tuis; Sic Daniel Nebucodonozor Regi.*

Dan. 4.

Et quia non tantum pœnitenti in satisfactionem pro peccatis, sed nobis omnibus in divinum cultum, in proximorum subsidium, & nostram salutem stabilendam, ut in scripturis tantopere commendatur, bona sunt opera facien-

2. Petr. 1.

da: tam necessaria est in his operibus bene faciendis Directio, & consilium Sacerdotis, quàm damnosa est propria voluntas, quæ sine directione, & consilio, præsumit se posse aliquid bene operari. Tantum enim abest ut illa propria voluntate, fiat aliquid bonum, quin potius censerit debeat, Grande malum propria voluntas, qua non vult dirigi, & quæ sit ut bona tua tibi bona non sint.

Serm. 71. in Cant.

Sic expressè S. Bernardus à quo est desumpta Veritas, modò expendenda. Atque imprimis illud considerandum, quàm sit grande malum, cum bona nostra, nobis bona non sunt. Hæc est enim maledictio Judæis denunciata: *Sementem multam jacies in terram, & modicum congregabis, quia locusta devorabunt omnia, TV seminabis & non metes, tu calcabis olivam, & non ungeris oleo: & mustum, & non bibes vinum.* Ubi duplex agnosci debet malum: unum quidem in labore & expensis, aliud autem in privatione fructus, & emolumentis quo desperabatur ex impenso labore. Quæ si privatio fructus dolenda est in bonis temporalibus, quanto magis deploranda in iis bonis, quæ sic æternitati delerviunt, ut nisi adsint unicuique, quanta esse debent ex suæ vocationis gradu, nulla sit illi speranda æternitas. *Omnis enim arbor, quæ non facit fructum bonum, excidetur, & in ignem mittetur.*

Deut. 28.

Mich. 6.

Matth. 7.

Quid verò juvat facere fructum, si non sit bonus? aut quid confert bonus fructus, si nobis non sit bonus? Nonne est igitur grande malum, cum bona nostra nobis bona non sunt: quandoquidem perinde est ad æternam vitam, ac si nulla esset bona; peius autem & damnosius ad hanc præsentem vitam, quòd multum fuerit laboris, impensæ plurimæ, tempus perditum, spes illusæ; *Quoniam devastatum est triticum, inquit Propheta,*

Joel. 1. pheta,

pheta, confusum est vinum, elanguit oleum, perit messis agri, demolita sunt horrea, dissipata sunt apotheca. Plange hoc malum.

II. PUNCTUM.

SED propria illa voluntate, qua se non sinit dirigi, sic fit ut bona nostra, nobis bona non sint.

Hæc est scilicet propria voluntas, de qua S. Bernardus in illud Canticorum, qui patitur inter lilia; quæ idcirco propria dicitur, quia non erat communis cum Superiore, in iis Religiosis qui plura bona faciebant, suo proprio motu, secus quam ille vellet à quo regebantur, & cui non communicabant quod facerent. Ut autè ostendat eis sua bona non ipsi esse bona, adducit locum Isaiæ, ubi Judæi apud Dominum sic conqueruntur, quare jejunavimus & non aspersisti: humiliavimus animas nostras, & nescisti? Quibus tum Dominus, ecce in die jejunii vestri invenitur voluntas vestra, & omnes debitorum vestros repetitis; Atque hinc locum prophetæ, S. Pater cum illo componens quem explanabat ex Canticis; Vereor, inquit, ne inter nos aliqui sint, quorum non acceptet munera sponsus, eò quod non redoleant lilia; Etenim si in die jejunii mei invenitur voluntas mea, non tale jejunium elegit sponsus; non sapii illi jejunium meum, quod non liliis obedientia, sed vitium propria voluntatis sapit. Ego autem non solum de jejunio, sed & de silentio, de vigiliis, de oratione, de electione, de opere manuum, postremo de omni observatione Monachi, ubi invenitur voluntas sua in ea, & non obedientia Magistri sui, id ipsum sentio, minime pro se observantias illas, etsi bonas in se, tamen inter lilia, id est, inter virtutes consuevit deputandas: sed audiet à Prophetâ, qui ejusmodi est, numquid tale est obsequium quod elegi, dicit Dominus? Et addit, in die bonorum tuorum, inveniantur tua: Grande malum propria voluntas, quæ sit, ut bona tua tibi bona non sint: oportet proinde extra lilia fieri, qui hujusmodi sunt, quia nihil omnino, quod propria inquinatum sit voluntate, gustabit Is, qui patitur inter lilia: sapientia est ubique contingens propter munditiam suam, & nihil inquinatum in eam incurrit.

Serm. 19. Quæ sancti Patris dicta ex eodem sic confirmantur & declarantur, ubi ait: Sapientia est Deus, vult se amari non solum dulciter, sed & sapienter, unde Apostolus, rationale, inquit, obsequium nostrum: facillimè zelo tuo spiritus illudet erroris, si scientiam negligas; nec habet callidus hostis machinamentum efficacius ad tollendam de

corde dilectionem, quam si efficere possit, ut in ea, incaute, & non cum ratione ambuletur. Sic est autem omnis propria voluntas, indiscreta, irrationabilis, insipiens, ac proinde Deo minime placens, unde fit tandem ut quæ per eam fiunt bona, bona non sint: quod pridem dixerat S. Basilii in suis regulis brevioribus, prorsus edicens, quidquid sit ex propria voluntate arbitrio deorum, sicut à dōrēor, alienum id esse à cultu pietatis. Numquid propterea dictum: Cum acceperis tempus, ego justitias judicabo? ad nonne hoc tremendum? Nescitis, quia modicum fermentum, totam massam corrumpit? Et tota malsā corrumpit, quid restat sanum? quid restat sanctum? quid restat compensandum? quid restat non plecendum?

Reg. 138.

Ps. 74.

1. Cor. 5.

III. PUNCTUM.

GRANDE est igitur malum propria voluntas, qua se in bono bene faciendo non sinit dirigi; Cum sic bona nostra, non magis sint nostra, quam si nulla essent; sicque bonis omnibus destituti, eò miseres simus, quò minus cognoscimus miseriam nostram. Nam si nihil omnino boni egissemus, saltem agnosceremus inopiam, & cum Publicano clamaremus, Deus, propitius esto mihi peccatori. Sed dum multa nos putamus rectè operatōs, quæ nec tamen recta, nec bona sunt, Pharizæi fortem incurrimus, cujus bona, divino judicio, tam parum probata sunt, quam multum ipsa suo probabat.

Hoc est videlicet, quod regius canebat Psalmes: Dominus de Cælo prospexit super filios hominum, ut videat si ex intelligentibus, aut requirentibus Deum. Omnes declinarunt, simul inutiles facti sunt: non est qui faciat bonum, non est usque ad unum. Non deerant fortè qui jejunarent, qui orarent, aut qui etiam eleemosynas largirentur; sed quia nullus erat intelligens, aut requirens Deum in illis suis operibus faciendis, id est, non ex ordinatione divina, non ex Sacerdotis directione, non ex prudenti dīctamine illa obibat: sed ex voluntate quadam propria, quæ fiebat, ut qui jejunabant, orare potius aut eleemosynas facere debuissent; & contra iis esset jejunandum qui orabant, aut sua pauperibus erogabant: sic eveniebat, ut omnes simul inutiles fierent, & nullus esset qui faceret bonum, bonum scilicet quod ab unoquoque vellet Deus, licet aliquid fieret bonum, quod quisque vellet. Unde ex Hebræo vertit Bellarminus, putrefacti sunt: Hac videlicet

Luc. 18.

Ps. 13.

Ps. 52.

sua

sua propria voluntate, quæ quod facit bonum, corumpit.

Prov. 29. Hinc aptè Sapiens, *Multi homines misericordes vocantur, virum autem fidelem quis inveniet?* Quasi diceret, sat multi sunt, qui aliqua misericordix opera exercent, & hi vulgò vocantur misericordes: sed non sunt coram Deo, nisi sint fideles: id est nisi sua illa misericordix opera faciant ex fidelitate quâ debent respondere gratis, & donis acceptis in sua vacatione, adeò ut tot itaque faciant, quanta ab eis exigit Deus: hoc est enim esse fidelem, tam fideliter sibi data expendere, quantum ille velit, qui expendenda dedit.

Sed talem virum quis inveniet? Rarus est & penè nullus, quia nullus se vult dirigi, & dum suo quis potius, quam Directoris consilio regitur, magis spectat quid velit, quàm quod Deus: sicque fidelitatem illam non assequitur, quæ in una Dei voluntate peragenda consistit.

Vide quantum in his deficias, & prospice, *Numquid vult Dominus holocausta & victimas, & non potius ut obediatur voci Domini? Pro eo ergo quod abjecisti sermonem Domini, abjecit te Dominus, id est, abjecit & recusavit opera tua, Durum certè, sic abjecta opera tua! Sed quanto durius sic abjectum sermonem Domini.* *1. Reg. 15.*

F E R I A S E X T A.

DE SINCERITATE, QVA REQVIRI DEBET SACERDOS, AD PARTICIPANDA EJUS SACRIFICIA.

SIVE AD QUIDVIS ALIUD CUM IPSO
COMMUNICANDUM.

Rogabitque pro eo, coram Domino, & faciet sacrificium pro peccato.
Levit. 14.

V E R I T A S P R A C T I C A.

Væ duplici corde. *Ecclesi. 2.*

SENSVS & RATIO est, quia vna homini illi qui fide, & dissimulatè cum Deo agit.

Sed qui duplex est corde cum Direttore, sic fide & dissimulatè agit cum Deo.

Ergo vna duplici corde; Ac proinde hic maxime procurandum est quod ait Apostolus; In simplicitate cordis & sinceritate Dei, & non in sapientia carnali. *2. Cor. 1.*

I. P U N C T U M.

LICET Leprosi pro se orarent, & munera sacrificanda offerrent, non id tamen sufficiebat illis mundandis: sed præterea Sacerdos pro ipsis rogabat Dominum, & faciebat sacrificium, quod fusè describitur Levitici decimo quarto. Sic planè nobis parum est, aut certè minus esse putandum est, quidquid egerimus, nisi Sacerdos potentissimo illo sacrificio, quod quotidie in Ecclesia immolatur, nos adjuvet, & nisi propterea illum adeamus & requiramus, ad peculiarem ejus sacrificiorum parti-

icipationem nobis conciliandam: sicut quondam amicis Job dictum est ab ipso Domino: *Itè ad servum meum Job, & efferte holocaustum pro vobis. Job autem servus meus orabit pro vobis: faciem ejus suscipiam, & non imputabitur vobis stultitia.* Sic nobis dictum putemus, si perfectè satisfactum Deo volumus, *Job. 40.*

Hoc videlicet est quod satis liberè & frequenter facimus, cum nos eorum precibus, & sanctissimis Sacrificiis commendamus: nihil frequentius, nihil vulgarius; sed utrum id in simplicitate cordis, & sinceritate Dei dicatur, tu de te videris. Certè periculum est, ne id potius assentatorè, vel solitè urbanitatis gratia usurpetur, quàm ex ea sinceritate animi, quâ procedendum esset. Itane revera sentis te illius Sacrificiis indigere, cui te vis commendatum, ut qui te ipso parum possis, parum tibi prosist: & nisi ejus salutaris præsidio adjuveris, te minus idoneum & sufficientem esse, qui divinum tibi Numen propities? Hæc est illa simplicitas cordis, & sinceritas Dei, quâ non modo roganda essent sacerdotis merita, & Sacrificia, sed quidquid universim cum eo agitur de negotio salutis & animæ, sic sincerè communicandum esset.

Verum,